

ОБСИДИАН

Дженифър Л. Арментраут

Превод от английски Ирена Алексиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Obsidian*

Copyright © 2011 by Jennifer L. Armentrout

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Ирена Алексиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1256-5

ПЪРВА ГЛАВА

Гледах купчината кашони в новата си спалня и мечтаех поне интернетът ми да е включен. Нямах достъп до блога си, откакто се бях преместила тук, и вече се чувствах така, сякаш са ми ампутирали крайник. Майка ми казваше, че „Откачената обсея на Кейти“ е целият ми живот. Не съм целият, но важна част от него. Обичах да чета и да рецензирам книги, а майка ми просто не разбираше това увлечение.

Започваше да ми писва. От два дни бяхме тук, а все още имаше толкова много неща за разопаковане. Ненавиждах да ми се мотаят кашони наоколо. Дори повече от факта, че бях тук.

Поне бях престанала да се сепвам при всяко скръцване. Иначе преместването в „божествената“ Западна Вирджиния и самата къща продължаваха да ми се струват като кадър от филм на ужасите. Имаше дори кула, по дяволите! Да я правя какво?

Кетърман не присъстваше в административното деление, тоест не беше дори село. Най-близкото населено място беше Питърсбърг – малко градче с два-три светофара, заобиколено от няколко още по-малки градчета, които вероятно не знаеха какво е „Старбъкс“. Почтата не идваше до дома ни. Трябваше да ходим с кола чак до Питърсбърг, за

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

да си я вземем.

Примитивна работа.

Истината болеше като ритник в лицето. Флорида я нямаше вече. Беше се стопила в стотиците мили, които пропътувахме като бесни заради безумната припряност на мама да започне на чисто. Не че ми липсваше Гейнсвил, хубавото време, старото ми училище или пък апартаментът ни.

Облегнах се на стената и разтрих челото си с длан.

Липсваше ми татко.

А Флорида бе татко. Там се бе родил, там бе срещнал мама, там бе целият ни живот... преди да се разпадне. Очите ми смъдяха, но отказвах да се разрева. Плачът нямаше да промени миналото, а татко би се чувствал ужасно, ако знаеше, че три години по-късно все още плача.

Липсваше ми и мама. Такава, каквато беше преди смъртта на татко, мама, която се свиваше на кълбо на дивана до мен и четеше с часове съзливите си любовни романи. От всичко това сякаш ме делеше цял един живот, половин Америка със сигурност.

Откакто татко почина, мама започна да работи все повече и повече. Преди ѝ харесваше да си стои у дома, а после като че гледаше да е колкото е възможно по-далеч от къщи. Накрая разбра, че отсъствието не помага, и реши, че трябва физически да се отдалечим. Откакто се преместихме тук, продължаваше да работи като луда, но поне полагаше усилия да участва повече в живота ми.

Бях решила да си затворя очите за хаоса наоколо и да зарежа кашоните поне в момента, когато до обонянието ми достигна позната миризма. Мама готвеше. Това не беше на добро.

Изтичах долу в кухнята.

Заварих я пред печката, облечена с клин и горнище на точки. Само тя можеше да се сложи в точки от главата до петите и въпреки това да изглежда добре. Имаше страхот-

ОБСУДУАН

на руса коса, която винаги стоеше така, сякаш току-що е изсушена с четка, а меденокафявите ѝ очи просто искряха. Дори когато носеше домашни дрехи, бях като слугиня до нея с моите сиви очи и банално кестенява коса.

Освен това някак си се бях оказала по-закръглена от нея. Заоблени бедра, плътни устни и огромни очи, които мама обожаваше, нищо че заради тях приличах на някоя от ония неестествено ококорени кукли с малоумно изражение.

Тя се обърна и ми помахаше с дървена шпатула, от която покапаха недопържени яйца.

– Добро утро, миличка.

Гледах кочината, в която се бе превърнала кухнята, и се чудех как да прекратя това фиаско, без да я обидя. Старателно се да се държи като майка. Това бе невероятен напредък.

– Прибрала си се по-рано – казах.

– Изкарах почти двойно дежурство тази нощ. От сряда до събота ще работя нощна смяна, от единайсет до девет сутринта, което означава, че ще имам три свободни дни. Мисля да започна почасово в някоя от клиниките тук или в Уинчестър.

Тя остърга яйцата от тигана в две чинии и сервира полузагорялата закуска на масата пред мен.

Беше прекалено късно да се намеся, пък и бях гладна, така че започнах да ровя за вилици в един кашон с надпис „Прибори и други подобни“.

– Тия дни ще видя дали търсят персонал. Нали знаеш, че не мога да стоя без работа?

Да, знаех.

Повечето родители сигурно биха си отрязали дясната ръка, преди да им хрумне да оставят тийнейджърка сама вкъщи по цели дни, но майка ми не беше такъв родител. Имаше ми доверие, защото никога не ѝ бях давала повод за

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

обратното. Не че не правех глупости. Е, добре де, истината е, че не правех.

Бях доста задръстена.

Не бях най-смотаната сред приятелите си във Флорида, но никога не бягах от час, оценките ми бяха съвсем прилични и като цяло бях добро момиче. Не защото ме беше страх да направя нещо диво или неразумно. Просто не исках да създавам допълнителни проблеми на мама. Не и в онзи момент...

Взех две чаши и ги напълних с портокалов сок, който тя вероятно беше купила на път за къщи.

– Искаш ли да напазарувам нещо днес? Нямаме нищо.

– Колко си досетлива винаги. Би било чудесно, ако отскочиш до супера – каза тя с пълна уста, взе чантата си от масата и извади пари. – Би трябвало да ти стигнат.

Прибрах банкнотите в джоба на джинсите си, без дори да погледна колко са. И без това все ми даваше повече, отколкото е нужно.

Благодарих ѝ. Тя се наведе към мен и ме погледна съзаклянически.

– Познай какво видях тази сутрин.

При нея само Бог можеше да знае.

– Какво? – усмихнах се.

– Забелязала ли си, че в съседната къща има две деца на твоя възраст?

Голдън ретрийвърът в мен наостри уши.

– Сериозно?

– Май не си излизала навън – засмя се тя. – Очаквах досега да си видяла сметката на онази отвратителна цветна леха в двора.

– Възнамерявам, но кашоните няма да се разопаковат сами – казах ядосано. Обичах я тая жена, но ако зависеше от нея, щяхме да си живеем като в склад още дълго време.

– Както и да е. Какво за децата?

ОБСУДУАН

– Ами едното е момиче, горе-долу на твоите години, а има и момче – ухили се тя и стана от стола. – Адски е готин.

Част от омлета заседна на гърлото ми. Как можеше да говори така за момче на моята възраст? Направо отвратително.

– Адски готин? Мамо, моля ти се, престани.

Тя взе чинията си от масата и тръгна към мивката.

– Миличка, може да съм на години, но все още виждам съвсем добре. А сутринта определено имаше какво да се види.

Втресе ме. Още по-отвратително.

– Мамо, да не си почнала да си падаш по по-млади? Да не би да те е налегнала някаква криза на средната възраст, за която трябва да се притеснявам?

Тя ме погледна през рамо, плакнейки чинията си.

– Кейти, надявам се да положиш усилие да се запознаеш с тях. Мисля, че ще е добре да си намериш някакви приятели, докато почнеш училище. – Тя спря за миг, колкото да се прозее. – Няма да е зле някой да те разведе наоколо, нали?

Отказвах да мисля за първия учебен ден, нов клас, непознати хора и прочие. Изхвърлих остатъците от омлета в боклука.

– Да, няма да е зле, но не смятам да ходя да им чукам на вратата и да ги моля да ми станат приятели.

– Няма да молиш, ако си облечеш една от онези прекрасни летни рокли, които носеше във Флорида, вместо този парцал – каза тя и ме подръпна за ръкава. – Ще флиртуваш.

Погледнах фланелката си. Отпред пишеше МОЯТ БЛОГ Е ПО-ДОБЪР ОТ ТВОЯ ВЛОГ. Абсолютно нищо ѝ нямаше.

– А не искаш ли да изляза по гащи?

Тя се хвана замислено за брадичката.

– Мдаа, това определено би направило впечатление.

– Мамо! – разсмях се. – Би трябвало да ми се развикаш

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

и да ми кажеш да не правя глупости!

– Миличка, не се притеснявам, че може да направиш някоя глупост. Но сериозно, положи усилие.

Не бях много наясно как точно да „положа усилие“.

Мама отново се прозя.

– Трябва да отида да поспя малко.

– Бягай, аз ще отида до супера да взема нещо за ядене.

И някакви растения и тор, евентуално. Лехата в двора наистина беше отвратителна.

Мама се спря на вратата и ме погледна.

– Кейти?

– Да?

През лицето ѝ премина сянка, очите ѝ сякаш потъмняха.

– Знам, че това преместване е изпитание за теб, особено преди последната ти учебна година, но това е най-доброто, което можахме да направим. Ако бяхме останали там, в онзи апартамент, без него... Време е да започнем да живеем отново. И татко ти така би искал.

Буцата, която мислех, че съм оставила във Флорида, отново се появи в гърлото ми.

– Знам, мамо. Не се притеснявай, добре съм.

– Нали не ме лъжеш? – каза тя и сви пръстите си в юмрук.

Слънцето от прозореца проблесна върху халката на безименния ѝ пръст. Кимнах бързо, усещайки, че има нужда от уверение.

– Добре съм. Наистина. И ще отида да се запозная със съседите. Може да ги питам къде е супермаркетът например. Да положя усилие, нали се сещаш.

– Чудесно! Ако имаш нужда от нещо, звъни ми. – Очите на мама се насълзиха от поредната прозявка. – Обичам те, миличка.

Понечих да ѝ кажа, че и аз я обичам, но тя беше изчезнала нагоре по стълбите, преди да успее да го изрека.

ОБСУДУАН

Опитваше се, трябваше да ѝ го призная. Бях решена да се опитам и аз заради нея, а не да се затворя в стаята си с лаптопа, както се опасяваше, че ще направя. Но създаването на приятелства никога не е било силната ми страна. Бих предпочела да чета книга и да си пиша коментари в блога.

Прехапах устни. Сякаш чувах гласа на татко да ме насърчава с любимата си фраза: „Хайде, Кити, котенцето ми, недей да бъдеш просто наблюдател“. Изправих гръб и вдигнах чело. Татко никога не допускаше животът да минава покрай него...

Пък и да попитам за най-близкия супермаркет беше достатъчно невинна причина да се запозная със съседите. Ако мама беше права и наистина бяха на моя възраст, може би това нямаше да се окаже чак толкова фатално. Изглеждаше глупаво, но бях решена да го направя. Излязох навън и бързо прекосих двора, преди да ме е хванало шубето.

Изкачих стъпалата на верандата, отворих мрежестата врата и почуках. После отстъпих крачка назад и поогладих смачканата си фланелка. Спокойна съм. Всичко е под контрол. Няма нищо странно в това да помолиш да те упътят.

От другата страна се чува тежки стъпки, после вратата се отвори и насреща ми се облещиха широки, загорели от слънцето, мускулести гърди. Голи гърди. Сведох поглед и дъхът ми спря. Джинсите му бяха смъкнати ниско на хълбоците и на корема му се виждаше тънка линия тъмно окосмяване, която започваше малко под пъпа и се скриваше под колана.

Самият корем беше като изваян. Съвършен. Иде ти да го пипнеш. Не очаквах да видя такава преса у момче на седемнайсет години, на колкото предполагах, че е, но определено не можех да се оплача. Не можех обаче и да си отворя устата да кажа нещо. Просто стоях и гледах.

Когато най-после вдигнах поглед, отбелязах чифт плът-

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ни, черни мигли, които – така, както гледаше надолу към мен – хвърляха сянка върху скулите му и скриваха цвета на очите му. Много исках да разбера какъв цвят са очите му.

– Мога ли да ти помогна?

Плъгните му сочни устни се изкривиха с досада.

Гласът му беше нисък и дълбок. Като на човек, свикнал да го слушат и да му се подчиняват безпрекословно. Миглите му се вдигнаха, разкривайки очи, които бяха толкова искрящо зелени, че изглеждаха направо нереални. Един такъв наситено изумруден цвят, който ярко контрастираше със загорялата му кожа.

– Ало? – каза той, подпирайки се с една ръка на рамката на вратата. – Да не би да си няма?

Поех дълбоко въздух и отстъпих крачка назад. Лицето ми пламна от неудобство.

Той вдигна ръка да отметне кичур чуплива коса от челото си, хвърли поглед някъде зад гърба ми и после пак впери очи в мен.

– Десет, девет...

Докато се окопиха, имах чувството, че ще умра.

– Ъъ... исках да питам къде е най-близкият супермаркет. Казвам се Кейти. Нанесох се в съседната къща... преди два дни – смотолевих като пълен идиот и даже посочих къщата.

– Знам.

А такааа.

– Както и да е, надяхах се някой да ми каже къде е най-близкият супермаркет и къде продават растения евентуално.

– Растения ли?

Това съвсем не звучеше като въпрос, но все пак побързах да отговоря.

– Да, има една леха в двора...

Той вдигна вежда пренебрежително.

ОБСУДУАН

– Окей.

Неудобството ми взе да прераства в яд.

– Виж, искам да купя растения...

– За лехата в двора. Разбрах.

Той се облегна на рамката на вратата и скръсти ръце. Нещо проблесна в зелените му очи. Не гняв, нещо друго.

Поех дълбоко въздух. Тоя пич докога ще ме прекъсва? Гласът ми придоби тона, до който прибягваше майка ми навремето, когато ме видеше да си играя с остри предмети.

– Търся магазин, в който се продават хранителни продукти и растения.

– Ти нали си обърнала внимание, че в тоя град има две улици на кръст?

Този път и двете му вежди бяха вирнати до средата на челото му, сякаш се чудеше как е възможно да съм толкова тъпа. И едва сега разбрах какво блестеше в очите му. Той ми се присмиваше, при това с огромна доза чувство за превъзходство.

За миг онемях. Не можех да откъсна поглед от него. Беше може би най-якият пич, когото бях виждала в реалния живот, а беше пълен кретен. Върви го обясни.

– Виж какво, просто исках някой да ме упъти. Явно моментът не е подходящ.

Крайчецът на устните му се изви нагоре.

– Няма подходящ момент да дойдеш да чукаш на вратата ми, малката.

– Малката? – ококорих очи.

Тъмната подигравателна вежда се вирна отново. Почваше да ме дразни вече.

– Не съм ти малката. На седемнайсет години съм.

– Сериозно? – примигна той. – Изглеждаш на дванайсет. Айде, на тринайсет. Сестра ми има една кукла, дето прилича на тебе. Една такава опулена и куха.

Приличала съм му на кукла? Куха при това? В гърдите

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

ми пламна огън, който бързо се разпростря към гърлото.

– Нима? Извинявай за безпокойството. Няма да почукам повече на вратата ти. Бъди сигурен.

Обърнах се да си вървя, преди да се поддам на неударимото желание да забия юмрук в лицето му. Или да се разплача.

– Ей! – викна той подире ми.

Спрях на последното стъпало, но не извърнах глава. Не исках да види колко съм разстроена.

– Какво?

– Излез на път номер 2 и завий към магистрала 220 в посока север, не юг. Ще стигнеш до Питърсбърг. – Той въздъхна отегчено, сякаш ми правеше огромна услуга. – На входа на града вдясно има един „Фудленд“. Не можеш да го пропуснеш. Е, ти сигурно би могла. До него, мисля, че има железария. Там би трябвало да продават разни неща за садене.

– Благодаря – измънках и добавих през зъби. – Кретен.

Той се разсмя дълбоко и гърлено.

– Е, хубава работа. Какви са тия приказки, котенце?

Обърнах се светкавично.

– Никога не ме наричай така! – отсякох.

– Все пак е по-добре, отколкото да те нарекат кретен, не мислиш ли? – Той се отдръпна от вратата, за да я затвори.

– Каква забележителна визита! Дълго ще пазя спомена за нея.

Чашата преля.

– Знаеш ли, прав си. Колко неразумно от моя страна да те нарека кретен. Кретен е даже комплимент за теб – казах с пресилена усмивка. – Ти си капут!

– Капут? Колко очарователно!

Показах му среден пръст.

Той се разсмя отново. Няколко кичура вълниста коса паднаха над челото му и почти закриха яркозелените му

ОБСУИДАН

очи.

– Много възпитано от твоя страна, коте. Сигурен съм, че имаш още много любопитни думи и жестове, които би искала да споделиш, но не проявявам интерес.

Наистина имах още много какво да кажа и да направя, но събрах остатъците от достойнството си, обърнах се и тръгнах обратно към къщи, без да му доставя удоволствието да види колко всъщност съм бясна. Досега винаги бях избягвала да влизам в разпри, но тоя пич просто ми лазеше по нервите. Стигнах до колата си и отворих рязко вратата.

– Доскоро, котенце! – провикна се той и затръшна вратата със смях.

Сълзи на гняв и срам пареха в очите ми. Пъхнах ключа в стартера и дадох заден ход. „Положи усилие“, бе казала мама. Ето какъв е резултатът от прекаленото полагане на усилие.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

живее в Западна Вирджиния. Всички слухове, които се чували за нейния щат, са неверни. Е, повечето. Когато не пише яко, прекарва времето си в четене, фитнес, гледане на филми на ужасите и имитация на писане. Живее със съпруга си, кучешката си половинка Дизъл и хиперактивният джакърсел териер Локи. Мечтата ѝ да стане писател се ражда в часовете по алгебра, които прекарва основно в писане на разкази,... което обяснява и катастрофалните ѝ оценки по математика. Дженифър пише книги за възрастни и млади хора, ърбън фентъзи и любовни романи.